

О. Генрі
ДОРОГИ, ЩО МИ ОБИРАЄМО

ВИДАННЯ З ПАРАЛЕЛЬНИМ ТЕКСТОМ

O. Henry
THE ROADS WE TAKE

Харків
«Фоліо»
2018

THE ROADS WE TAKE

Twenty miles West of Tucson, the “Sunset Express” stopped at a tank to take on water. Besides the aqueous, addition the engine of that famous flyer acquired some other things that were not good for it.

While the fireman was lowering the feeding hose, Bob Tidball, “Shark” Dodson and a quarter-bred Creek Indian called John Big Dog climbed on the engine and showed the engineer three round orifices in pieces of ordnance that he carried. These orifices so impressed the engineer with their possibilities that he raised both hands in a gesture such as accompanies the ejaculation “Do tell!”

At the crisp command of Shark Dodson, who was leader of the attacking force the engineer descended to the ground and uncoupled the engine and tender. Then John Big Dog, perched upon the coal, sportively held two guns upon the engine driver and the fireman, and suggested that they run the engine fifty yards away and there await further orders.

Shark Dodson and Bob Tidball, scorning to put such low-grade ore as the passengers through the mill, struck out for the rich pocket of the express car. They found the messenger serene in the belief that the “Sunset Express” was taking on nothing more stimulating and dangerous than aqua pura. While Bob was knocking this idea out of his head with the butt-end of his six-shooter Shark Dodson was already dosing the express-car safe with dynamite.

ДОРОГИ, ЩО МИ ОБИРАЄМО

За двадцять миль на захід від Таксона «Вечірній експрес» зупинився біля бака, щоб набрати води. Крім потрібної для паровика води, знаменитий експрес прихопив і дещо інше, не дуже для нього корисне.

Поки кочегар відчіплював накачувальний шланг, Боб Тідбол, Акула Додсон та індіанець-метис на ім'я Джон Великий Пес видряпалися на локомотив і продемонстрували машиністові три круглі отвори своїх кишенькових гармат. Ці отвори справили на машиніста таке сильне враження можливими наслідками свого застосування, що він підняв обидві руки жестом, який зазвичай супроводжує вигук: «Та що ви кажете! Це неймовірно!»

За коротким наказом Акули Додсона, який очолював це наступальне військове з'єднання, машиніст зліз додолу і відчепив локомотив і тендер. Потім Джон Великий Пес, видершись на купу вугілля, грайливо спрямував два револьвери на машиніста й кочегара і запропонував їм відігнати локомотив на п'ятдесят ярдів і чекати подальших вказівок.

Акула Додсон і Боб Тідбол, гребуючи пропускати через дробарку таку бідну на золото породу, як пасажери, кинулися до багатих покладів поштового вагона. Вони виявили, що кур'єр свято вірить в те, що «Вечірній експрес» не набирає нічого небезпечнішого — чисту воду. Поки Боб вибивав цю хибну думку з його голови руків'ям свого шестизарядного кольта, Акула Додсон підкладав динаміт під сейф поштового вагона.

The safe exploded to the tune of \$30,000, all gold and currency. The passengers thrust their heads casually out of the windows to look for the thunder-cloud.

The conductor jerked at the bell-rope, which sagged down loose and unresisting, at his tug. Shark Dodson and Bob Tidball, with their booty in a stout canvas bag, tumbled out of the express car and ran awkwardly in their high-heeled boots to the engine.

The engineer, sullenly angry but wise, ran the engine, according to orders, rapidly away from the inert train. But before this was accomplished the express messenger, recovered from Bob Tidball's persuader to neutrality, jumped out of his car with a Winchester rifle and took a trick in the game. Mr. John Big Dog, sitting on the coal tender, unwittingly made a wrong lead by giving an imitation of a target, and the messenger trumped him. With a ball exactly between his shoulder blades the Creek chevalier of industry rolled off to the ground, thus increasing the share of his comrades in the loot by one-sixth each.

Two miles from the tank the engineer was ordered to stop.

The robbers waved a defiant adieu and plunged down the steep slope into the thick woods that lined the track. Five minutes of crashing through a thicket of chapparal brought them to open woods, where three horses were tied to low-hanging branches. One was waiting for John Big Dog, who would never ride by night or day again. This animal the robbers divested of saddle and bridle and set free. They mounted the other two with the bag across one pommel, and rode fast and with discretion through the forest and up a primeval, lonely gorge. Here the animal that bore Bob Tidball slipped on a mossy boulder and broke a foreleg.

They shot him through the head at once and sat down to hold a council of flight. Made secure for the present by the tortuous trail they had travelled, the question of time was no longer so big. Many miles and hours lay between them and the

Сейф вибухнув, видавши на-гора тридцять тисяч золотом і банкнотами. Цікаві пасажири повистромляли голови з вікон, придивляючись, чи не збирається бува на дощ.

Провідник кинувся до мотузки дзвінка й смиконув її, але вона подалася без будь-якого опору й обвисла. Акула Додсон і Боб Тідбол, запхавши свою здобич у грубенький брезентовий мішок, вистрибнули з поштового вагона і побігли до локомотива, спотикаючись у своїх чоботях на високих підборах.

Попри свій мовчазний гнів, машиніст обачливо скорився наказу і швидко відігнав локомотив від непорушних вагонів. Але перед тим, як це сталося, кур'єр-поштовик, прийшовши до тям після переконливих аргументів Боба Тідбола, вискочив зі свого вагона з вінчестером у руках і вніс вагомі корективи у гру. Містер Джон Великий Пес, сидючи на купі вугілля в тендері, ненароком пішов не з тієї карти, підставившись під кулю мішень, і кур'єр пристукнув його козирем. Діставши кулю точно проміж лопаток, індіанський лицар з великої дороги беркицьнувся на землю, збільшивши таким чином частку своїх компаньйонів у здобичі на одну шосту кожному.

За дві милі від бака з водою машиністу наказали зупинитися.

Грабіжники знахабніло помахали йому рукою на прощання і гайнули крутосхилом до густого лісу, що ріс обабіч залізничної колії. Через п'ять хвилин, продершись через гущавину чапаралю, вони вийшли на галявину, де стояли прив'язані до низько звисаючих гілок троє коней. Один з них чекав на Джона Великого Пса, якому вже ніколи не судилося їздити верхи ні вдень, ні вночі. Грабіжники зняли з нього сідло та вуздечки і відпустили на всі чотири сторони. Осідлавши двох інших коней і перекинувши мішок через луку на одному з них, швидко, але обережно подалися вони лісом, а потім — дикою пустельною ущелиною. Там кінь під Бобом Тідболом послизнувся на вкритому мохом камені і зламав передню ногу.

Вони відразу ж пристрелили його пострілом у голову і сіли порадитись, як бути далі. Наразі вони перебували в безпеці завдяки пройденому ними заплутаному шляху, тож проблема часу перестала бути такою важливою. Від найпруд-

CONTENTS

The roads we take	4
The gift of the magi	16
The cop and the anthem	28
Tobin's palm	42
The romance of a busy broker	58
The brief debut of Tildy	66
The last leaf	78
The ransom of Red Chief	92
Smith	116
The Phonograph and the Graft	138
Money Maze	162
The Admiral	182
The Flag Paramount	198

ЗМІСТ

Дороги, що ми обираємо	5
Дари волхвів	17
Коп і хорал	29
Долоня Тобіна	43
Роман біржового маклера	59
Короткий триумф Тільді	67
Останній листок	79
Вождь Червоношкірих	93
Сміт	117
Фонограф і взятничество	139
Грошова лихоманка	163
Адмірал	183
Безціний прапор	199